

La raó del concert

GEMMA CALVET | Actualitzada el 31/07/2012 00:00

Deia Salvador Espriu que el cor del poble comença amb un "exigeixo un lit per morir-me" dit per un captaire. La política catalana està vivint uns moments d'alta exigència. Les respostes que s'han de donar no permeten ambigüitat ni tacticisme estèril de partit. La crisi econòmica europea i espanyola que ve de la lògica especulativa financera s'ha sumat a la crisi institucional o d'estat al Regne d'Espanya, que prové d'una Transició massa confiada en la democràcia. Una democràcia espanyola que, amb el fracàs estatutari, s'ha demostrat centralitzadora i estancada.

Tots els articles de:
Gemma Calvet

Follow @gcalvetbarot

Catalunya, a través de la seva política, ha de respondre a dos contextos que s'entrellacen, que ofeguen la situació quotidiana de la ciutadania, i col·lapsen els fons de finançament dels serveis públics. Sense sortida ara, difícilment hi haurà futur per al país, per a la nostra cultura, per a la llengua.

El recent episodi d'aprovació del pacte fiscal al Parlament de Catalunya ha permès dimensionar les aspiracions i les voluntats. Si més no, ha permès saber on som i posar el llistó de l'exigència com a país, en la posició de cadascun dels grups parlamentaris. D'altra banda, és legítim considerar que aquest escenari no ha de generar esperances ni expectatives. És impossible que, si l'Estatut no va salvar les propostes que es formulaven, un plantejament més ambiciós pel que fa a la sobirania del finançament pugui ara comptar amb alguna esquerda que el faci viable. La qüestió és quina raó de ser té ara el pacte fiscal.

La primera és reconèixer que finalment ha estat demanat per la majoria parlamentària sobiranista un règim fiscal com el concert basc. I que això no només és just i necessari, sinó que, vist el que ha passat, va ser un error sacrificar aquesta aspiració en la Transició. També és necessari acceptar que renunciar a la paraula *concert* per la de *pacte* parla en part de claudicació, de massa confiança en la possibilitat que es pugui negociar. En definitiva, de risc d'un *pacte trampa* que faciliti una nova *estació Majestic* entre CiU i PP. El futur és obert.

El cert és que la radiografia del Parlament català ha posat en la mateixa vora del riu el PSC i el PP. Els socialistes voten a Madrid a favor del corredor central i aquí s'oposen a l'agència pròpia. Per fi, sabem on són i, gràcies al pacte fiscal, ells es pronuncien en els límits de la seva realitat política, d'altra banda, totalment legítima.

La segona raó és que, en el full de ruta del govern de la Generalitat, i en el de CiU, aconseguir tirar endavant la proposta del pacte fiscal era una necessitat imprescindible en aquest mapa d'ara tensió i ara enteniment en la relació amb el PP. La reivindicació del concert va començar a tenir forma a partir de la retallada de l'Estatut, com a eina d'oposició política. La unitat aconseguida amb ERC i ICV és positiva, però encara serà més important mantenir-la. I, per això, no s'hauria de donar cap marge a una negociació que comporti la seva devaluació. ¿O cal recordar els enormes costos de la negociació a dues bandes entre Zapatero i Mas

en la primera retallada de l'Estatut ?

La tercera raó és que no es tracta de guanyar temps sinó d'avançar. D'alguna manera, simbòlicament, els dos rails del futur polític immediat estaran traçats pel pacte/concert fiscal a Catalunya i per la via de l'exigència d'autodeterminació engegada entre el grup d'ERC i el d'Amaiur a Madrid. I aquesta via és l'única possible.

En aquest context límit, la ressonància internacional és imprescindible. Ahir *The Daily Telegraph* va publicar un article en què reconeix obertament que Catalunya "s'ha vist obligada a demanar un rescat tot i que subvenciona la resta del país", com a conseqüència de les "perversitats del sistema tributari d'Espanya". A Itàlia, l'agència pública Ansa, la més important d'Itàlia, informa de la resposta a Catalunya a l'increment del preu dels peatges que ha imposat el govern espanyol.

Espriu descriu una Catalunya que es mou entre el "quan siguem independents no passaran aquests abusos" i el risc de ser un país de titelles manipulats, o de figures de pessebre passives, que acabi "perdent la seva ànima assegut al port amb les mans buides i mirant amb tristesa les aigües mortes".

La raó profunda del concert és la de ser país. Per això és imprescindible una agenda política amb el rigor de saber plantar-se i també de saber què farem el dia després, ara sí, quan siguem independents.

PUBLICITAT

25
racons
de Catalunya
que has
de veure

MÉS CONTINGUTS OPINIÓ

Calldetenes, manifestos i samaritans

De les 'polícies' a la 'politics'

La màscara legal de la dominació

